

Nieuwsbrief van Mutanyana Weru 2014

Mag ik me even voorstellen, Ik ben Monique Craenmehr 40 jaar. Trotse moeder van 3 prachtige dochters en woonachtig in het Brabantse Boxtel. In april 2014 heb ik ontslag genomen als manager van een kindercentrum; het werk gaf me geen voldoening meer.

Afrika is een continent dat mijn hart gestolen heeft. Ik ben er verschillende keren geweest voor vakantie maar ook voor ontwikkelingswerk samen met mijn oudste dochter Nienke. En soms komen dingen op je pad. Ik sprak Celia weer op Facebook na elkaar een aantal jaren uit het oog verloren te zijn. Celia heb ik ontmoet op Sint Marie (een instituut voor kinderen met communicatie problemen). Celia vertelde mij dat ze haar familie ging bezoeken in Mozambique. Ik vroeg haar of ze het leuk vond als ik haar daar ging opzoeken zodat ze me haar land zou kunnen laten zien?

Zo gezegd en zo gedaan, ik heb vervolgens binnen een week ook een ticket geboekt en ben half mei met ruim 100 kilo bagage naar Mozambique gevlogen.

Vooraf had ik voor deze spullen nog geen bestemming maar ik weet uit ervaring dat er genoeg mensen zijn die ik daar erg gelukkig mee kon maken.

Ik heb oproepen gedaan in vriendengroepen, social media, maar ik ben ook door veel ondernemers en particulieren in Boxtel gesponsord. Ik had daardoor koffers vol nieuwe kleren, speelgoed, toiletspullen, babyspullen en nog veel meer om daar te kunnen uitdelen

Na aankomst ben ik ben onwijs hartelijk ontvangen door Celia en haar familie. Na een eerste verkenning met Maputo (de hoofdstad) zijn Celia en ik aan de slag gegaan om de spullen op een goed adres te kunnen bezorgen.

Celia heeft mij in contact gebracht met Pater Andre die werkzaam is voor stichting **Mutanyana Weru**. Dit voelde voor mij meteen erg goed. Ik heb een hele avond gepraat en zag dat Pater André met zoveel passie over deze stichting sprak, ondanks dat hij een paar weken daarvoor overvallen was en veel geld van de stichting was buitgemaakt. Ondanks dat Pater Andre de schrik van zijn leven kreeg blijft hij alle energie, die hij op zijn gevorderde leeftijd heeft, in deze stichting steken.

Ik heb zelf jaren in het ziekenhuis gewerkt op afdeling verloskunde, ik was dus was erg nieuwsgierig na het ziekenhuis in Maputo. Pater André vertelde dat hij verschillende patiënten de volgende ochtend zou gaan bezoeken. Hij vertelde met tranen in zijn ogen over de verschrikkelijke verhalen dat sommige kinderen en jong volwassen overkomt en door beperkte middelen ze overgeleverd zijn aan het geld van de stichting. Ik ben die dag dan ook meegegaan naar het ziekenhuis in Maputo.

De verhalen van de avond daarvoor werden meteen bewaarheid. Een meisje van het platteland had een ontstoken stoma, ze had erg veel pijn en pater André zorgde dat er een dokter op de EHBO naar keek. Je kunt niet voorstellen wat voor chaos er heerst op een EHBO. Ik was onder de indruk van zijn daadkracht. Hij liet niet over zich lopen. Hij is bekend bij de meeste artsen waardoor zijn lijntjes erg

kort zijn en de zaken sneller geregeld. Het meisje had erg veel pijn en al dagen niet gegeten. Ik ben toen pijnstilling en voedsel gaan halen. Hier wordt door ziekenhuis niet voor gezorgd.

Zo ook verschillende kinderen die besmet zijn met de vreselijke ziekte Aids. Mensen komen soms lopend van het platteland, met veel pijn, moe en hongerig. Pater André vangt alle mensen liefdevol en respectvol op. Ik heb hier met veel bewondering naar gekeken. De hele dag wordt hij gebeld, aangesproken. Hij blijft geduldig en zorgzaam. Doordat en dankzij het werk dat hij al jaren doet ziet hij kleine kinderen volwassen worden, kinderen die zonder zijn inmenging soms geen kans hadden gehad.

Hij is voor vele als een vaderfiguur.

Deze dame is ooit opgevangen door pater André en nu een gelukkige moeder die zelfstandig voor haar zoontje zorgt en dolgelukkig is om elke week weer pater André te knuffelen en te spreken.

stichting. Het zijn mensen die gewond zijn geraakt in de burgeroorlog. Zo ligt een dame al jaren op haar buik in bed. De stichting heeft gezorgd dat deze dame een woning kreeg en verzorging. Ook woont bij deze dame nog een weeskind.

Als Nederlander merk ik ook wat we verwend zijn met alle luxe. Zo ging de chauffeur geld halen bij de bank. Dit duurde meer dan 5 uur voordat hij het geld kreeg. De dagen daarvoor was overal het geld op omdat het einde van de maand was en iedereen geld ging pinnen.

Dit soort zaken komen we in Nederland echt niet tegen, laat staan dat we erg goed zorgen voor de minderheden en gehandicapten. Deze mensen zijn totaal afhankelijk van giften. Het is zo hard nodig; zonder deze giften kunnen sommige mensen niet overleven.

De stichting heeft ook een groot stuk land gekocht en verbouwt daar voedsel. Het is alleen onwijs moeilijk om dit succesvol te laten verlopen. De chinezen nemen de regie over in het land en bouwen grote fabrieken, wegen waardoor de kustlijn opgerekt wordt. De zee overstroomt dan op andere plekken waardoor de akkers onderlopen met zout water. Dit is erg omdat de meeste planten het zout water niet overleven. De stichting zorgt dat mensen toch gemotiveerd blijven om de akker te bewerken en te onderhouden.

Na het bewonderen van het mooi bewerkte land zijn we vele lieve mensen gaan bezoeken op het platteland. Een jeep is niet overbodig doordat de wegen erg zanderig en slecht zijn.

Een oudere dame heeft uren onder een mooie boom in de schaduw op de pater gewacht. Deze dame is door pater André in de burgeroorlog naar een revalidatie centrum gebracht omdat ze gewond raakte

door een rondvliegende kogel die haar een dwarslaesie bezorgde. Ze heeft daar weer geleerd om voor zichzelf te zorgen en haar gezin. Ze was dolgelukkig met kleding die ik meegenomen had en speelgoed voor haar kleinkinderen. Ook geld om eten te kopen heeft ze hard nodig. Ze verbouwt ook zelf producten in haar tuin maar de grond is niet voor alle planten geschikt.

Ik voelde met net Sinterklaas, de mensen waren door het dolle heen. Voelde me echt de rijke Nederlander. Terwijl ik zelf leef van een modaal inkomen. Niet een heel prettig gevoel.

Wat is het toch oneerlijk verdeeld in de wereld!!

Maar wat we kunnen we veel leren van deze pracht mensen... met heel weinig ook gelukkig kunnen zijn. Wij willen vaak steeds meer en groter en het resultaat is dat we er niet gelukkiger op worden.

De paters leven ook minimalistisch en hun leven staat volledig in teken van de ander. Ik hoop uit het diepste van mijn hart dat de giften blijven komen en dat stichting nog jaren blijft bestaan en nodig iedereen uit die dit leest om donateur te worden.

Monique Craenmehr

